

RINDURI PENTRU ECHIELE DIN MIJLOCUL CLASAMENTULUI

Zile fierbinți, la primă și la sfârșit, pentru echipele care participă la campionatul diviziei A. Dacă ne referim numai la emoții, desigur, pentru unele echipe, acest final de campionat nu mai are nici un semn de înfrigorare. Aflate undeva la mijlocul clasamentului, unde nu simt nici fiorii arzătorii ai titlului, dar nici pe cei reci ai retrogradării, aceste echipe, ieșite practic din luptă, trăiesc zile liniștite, așteptând terminarea actualului campionat, în care nu mai au nimic de spus, și începerea celui al noului.

Dar, paradoxal, cheia acestor ultime etape de campionat o au tocmai formațiile din zona mijlocului clasamentului. S-ar putea spune, mai clar, că alt drumul spre mult doritul titlu de campion este la pârșit, și cel care duce la pierderea locului, cucerit uneori după ani de trudă, în Divizia A, trec pe la aceste echipe scutite de griji, indiferente, poate, la zbuciumul celorlalte.

De aceea, campionatul continuă și pentru ele. Faptul că nu mai au probleme nu le dă dreptul să privească competiția altfel decât cu privirea din clipa când au acumulat un număr liniștitor de puncte. Ele trebuie să abordeze cu toată seriozitatea, cu tot potențialul fizic, psihic și tehnic, partidele pe care urmează să le mai dispute, asigurând în acest fel desfășurarea normală a campionatului, respectarea principiului fundamental al întrecerii sportive: cel mai bun să câștige! Și invers: campionatul având doi poli: cel mai slab să piardă!

De fiecare dată, finalurile de campionat se desfășoară într-o atmosferă specifică, nelipsită de susțineri. Juste sau nu, ele sunt, totuși, de înțeles în acest domeniu pasional, cum este lupta sportivă, în acest domeniu al ambițiilor și al marilor patimi, în care, la un moment dat, punctul în clasament valorează mai mult decât toate comorile din lume.

Această pasiune, chiar atunci când ea este cerbată, merită tot respectul. Și o putem respecta în primul rând, asigurând întrecerii sportive condiții înaltăcalabile de desfășurare. Acest lucru nu se poate însă realiza decât dacă TOATE echipele se socotesc angajate în luptă până în ultimul moment. Altfel, sunt avantajate unele echipe, în timp ce altele, evidente, sunt prejudiciate.

Or, legea fundamentală a sportului, fair-play-ul, necesită, dar întipărit în inimile tuturor celor ce iubesc această activitate, respinge tot ce este inechitabil, tot ce este inegal. Și mai ales, nu e un simplu joc de cuvinte, ilegal.

Dacă lucrurile erau de la sine înțelese, iar rindurile noastre sunt de prisos, cu atât mai bine, cerind sezuze cititorilor pentru spațiul consumat.

Jack BERARIU

„GUADALAJARA” - O FEREAȘTRĂ DESCHISĂ

(Urmare din pag. 1)

Comitetului de organizare al lui „El Mundial” din cea de-a patra călătorie în țările care se mai înclină la El Salvador, și Israelul și Marocul.

„N-aveți de ce vă văta, de vreo 30 de ani vă lipsesc performanțele care să vă recomande”, explicau cei de la F.I.F.A., reprezentanții noștri, prezent la hotelul Maria Isabel — Shareton în seara răgerii la sorți.

Este în firea noastră, a românilor, să demonstrăm prin toate posibilitățile noastre și, dată, timpul care s-a scurs de la 10 ianuarie, ziua sorților, și până la 31 mai, ziua inaugurării lui „El Mundial”, a trecut greu pentru tricolorii români, ca și pentru antrenorii lor, nerăbdători să se „recomande singuri în fața întregii lumi fotbaliste”. După o pregătire temeinică, eșalonată în timp și care a urmat un plan (discutat și aprobat în Biroul federal) de antrenamente și jocuri, a sosit și ora examenului de la Guadalajara, unde fotbalul românesc se prezenta pentru trecerea probei.

Acum, rezultatele ne sînt cunoscute: 0-1 cu Anglia (la ora aceea încă echipa campioană a lumii), 2-1 cu Cehoslovacia (reprezentind un fotbal mai bine cîtat ca al nostru, la toate eșaloanele), în sfîrșit 2-3 cu Brazilia care — învingînd în finală Italia cu 4-1 — avea să cucerească definitiv mult disputatul și invidiatul trofeu „Cupa Jules Rimet” și, o dată cu el, stîmă și onoare tuturor. Nu puțin au fost aceia, care, felițîndu-l pe antrenorul și jucătorii români, au apreciat, totodată, că în oricare altă grupă deficiente în ceea de la Guadalajara formația noastră ar fi putut obține calificarea în sfîrșitul de finală.

Dar, firește, și poziția a 10-a în lume — sinceră să fim, nesperată la început — reprezintă un loc onorabil, care vine să răsplătească în final eforturile jucătorilor și antrenorilor, aranjați și unii și alții în mod sincer în nobila misiune de la reprezenta, acolo, în Mexic, culorile țării noastre.

La remarcabilă comportare de ansamblu a echipei, cîțiva jucători au constituit nucleul de bază, evoluînd constant bine și strîngîndu-și frumose aprecieri din partea multor specialiști prezenți la Guadalajara. Ne referim în primul rînd la Dinu, Dumitru și Dembrowschi,

toți trei adevărați stîlpi de rezistență în cele trei linii, de apărare, de mijloc și de atac. Într-adevăr, DINU calm, lucid, mereu inspirat și hotărît în intervenții, a transformat în favoarea sa dificultățile duelului cu adversarii direcți, a dublat la nevoie, acoperind și zone ale coechipierilor apropiați; DUMITRU — ca mijloc defensiv, pus să acționeze, cu precădere, pe poziții rețase în fața fundașilor centrali, a dovedit în joc clarviziune și dezinvoluntă, de vechi titular, deposedat de precizie (uneori, însă, cu mijloace neregulate) și pasind oportunități la coechipierul cel mai indicat de fază respectivă; DEMBROWSCHI a fost de la un meci la altul mai bun. După un start mai puțin semnificativ, băcănau a făcut două excelente partide, cu Cehoslovacia și Brazilia, pendulînd neobosit din 16 în 16, răspundînd în permanență prezent la deposedări, la sprijinirea coechipierilor, la transmiteri, la finalizare (a se vedea la pagina 1 golul înscris la poarta lui Felix). Dar, la capitulul evidentierii, acestui valoros teret îl urmează și alți tricolori, care — datorită efortului judicios pus în slujba echipei (Lupescu, Radu Nunweiler, Lucescu, Tătaru), sau a unor remarcabile realizări personale (Dumitracu și Neagu) — s-au dovedit a fi roțițe utile în angrenajul formației, justificînd fiecare în felul lui, încrederea acordată.

Am văzut, pînă aici, rezultatele, am văzut locul ocupat finalmente, în clasamentul neoficial, am văzut, spu-

nem, toate acestea, dar este tot în firea noastră, a românilor, să ne ținem de exagerări și să nu transformăm rezultatele onorabile obținute în Mexic în succese pe toată linia. O asemenea apreciere n-ar ajuta nimănui, prilejuind dăunătoare concluzii în evoluția echipei noastre, în grupa de la Guadalajara, n-a fost repetată nici o fisură. Ori, de subiective ar părea niște obiecții referitoare la selecție, formulate, de altfel, și la timpul lor, nici azi n-o să înțelegem, de pildă, ce anume l-a determinat pe antrenorul Angelo Niculescu cu Em. Vogl (ca să nu cităm tot colectivul tehnic), să renunțe pînă într-ait la serviciile lui Dobrin în favoarea rezervei. „N-a reușit să se acclimatizeze la condițiile locale, a fost prea apăsător în perioada jocurilor de pregătire”, „nu-l vrea echipa, intrucît joacă static, nu poate face față tempoului”, au fost unele obiecții. La care tempo? — ne întrebăm și astăzi nedumeriți, amînuindu-ne cu de lent, fără viață, a acționat, de pildă, formația noastră în meciul cu Anglia, adepții sîcilor a accelesi concepții de joc. N-o să emitem aici judecăți categorice în privința selecției, intrucît, este drept, nimeni nu poate garanta că, dacă ar fi fost Dobrin în teren, altfel ar fi fost rezultatul în partida cu Anglia. Ne este, însă, permisă remarcă că — pe toate, cu Dobrin în echipă — măcar o pasă sau două de gol tot ar fi avut Dumitracu, obligat, prin poziția sa izolată între apărătorii lui Ramsey, să vegheze literalmente sau să încerce străpingeri fără speranță, de unul singur, în dispozitivul advers. Și apoi, referindu-ne, de astă dată, la Răducanu, în ceea ce ne privește, am acordat hotărîrii luate de antrenori o valoare de principiu. Răducanu a încălcat disciplina, se comportă bizar, fie ce-o fi, noi vom apela la serviciile lui Adamache, motivau antrenorii. Toate bune, ne-am zis, ghidîndu-ne la greul preț al responsabilității cu care plătesc antrenorii (Răducanu se mai comportase „bizar” și în alte partide, va mai amîniți?) — pînă în clipa în care, la 0-2, în partida cu Brazilia, uînd de principiu, antrenorii l-au înlocuit pe Adamache cu Răducanu, motivînd că celălalt portar, Gornea, ieșit din formă, nu poate prezenta garanții.

O fisură oricum mai vizibilă a prezentat formația noastră în concepția în care a jucat în partida cu Anglia. Aparține, firește, normalului să nu te deschiți, să nu te avînti orbește în prima partidă, și aceasta disputată tocmai în compania campionilor mondiali! Dar, de aici și pînă la a te menține aproape tot timpul numai în propriul teren, chiar și după 0-1, mîzînd totul pe cartea așa-zisei temporizări, în fapt un antijoc, este o diferență. Un îndemn de pe margine la joc ofensiv (fără neglijarea apărării, firește) ar fi fost, în acele momente, lucrul cel mai indicat cu putință. A fost salutar, desigur, hotărîrea antrenorilor de a prescrie formației noastre o altă rețetă pentru meciul cu Cehoslovacia, dar... un meci se pierduse cam fără luptă.

Spunînd toate acestea, nu intenționăm să minimalizăm din realele merite ce revin antrenorilor Angelo Niculescu și Em. Vogl la rezultatele obținute de echipa noastră națională. Sîntem conștienți că — prin eforturi conjugate, ale federației de specialitate, ale jucătorilor și antrenorilor naționali — rezultatele dinaintea și din timpul lui „El Mundial” au depășit ceea ce se realizează de regulă la nivelul echipelor noastre de club. Sîntem însă și mai încredințați că, în condițiile experienței cîștigate în teribila grupă de la Guadalajara, nucleul echipei naționale a României (cea mai tînără din „El Mundial”) va putea recolta adevărate succese, de mare rezonanță, în arena fotbalului mondial. Și aceasta poate cit mai curînd, cu prilejul nu prea îndepărtatelor partide pe care tricolorii le vor disputa la „Cupa Europei”...

văzuți de Al. CLENCIU

Dumitru și Dinu doi dintre cei mai valoroși tricolori la „El Mundial” —

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

văzuți de Al. CLENCIU

</